

Ο ΕΡΜΗΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ, ΤΟΥ ΕΜΠΟΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ

ΑΡΙΘ 276.

ΕΝ ΣΓΡΩ, ΤΗΝ 8. ΙΟΥΛΙΟΥ

1844

ΕΤΟΣ ΣΤ.

ΕΡΜΟΠΟΛΙΣ

Πολλὰ καὶ κατ' ἐπανάλειψιν ὑψώσαντες τὴν ἀσθενή φωνήν μας, ὑπευθυνησάμεν εἰς τὴν ἐξουσίαν πόσον μεγάλη πρέπει νὰ ᾖ καὶ ἡ φροντίς τὴν ὁποίαν δεῖται νὰ καταβάλῃ ὑπὲρ τῆς ἐμπορικῆς ναυτιλίας καὶ τοῦ ἐμπορίου μας, ὃ πόσον δεῖται νὰ τὰ περιποιηται καὶ νὰ τὰ προστατεύῃ, καὶ μὲ μαθηματικὴν σχεδὸν ἀλήθειαν ἀπειδείξωμεν, ὅτι ἀμφοτέρω ταῦτα ἀποτελοῦν πηγὰς ἐθνικοῦ πλοῦτος ἀνεώτους καὶ πλουσιωτάτας· καθότι ὡς συμφωνεῖ μὲ ἡμᾶς ὁλος ὁ Ἑλληνικὸς κόσμος, ἡ Ἑλλάς, πρὸ πολλοῦ ἤθελε κατασταθῇ πάμπτωχος καὶ τρισαθής, ἂν ἤθελε στερεῖσθαι ἐμπορίου καὶ ἐμπορικῆς ναυτικῆς, ἐξ ὧν τὸ τελευταῖον ἐναὶ σχολούμενον εἰς τὸ νὰ μεταφέρῃ ἐξ ἑνὸς εἰς ἄλλο κράτος τὰ διάφορα τῆς φύσεως καὶ τῆς τέχνης προϊόντα, ἐπαναφέρει εἰς τὸν τόπον μας τὸ χρηματικὸν τὸ ὁποῖον διδόμεν εἰς τοὺς ξένους, διὰ τὸ ἀγοράζωμεν ὅσα ἡ πολυτέλεια καὶ ἄλλαι χρεῖαι μᾶς ἀναγκάζουν νὰ προμηθευώμεθα ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς. Πολλάκις, λέγωμεν, ἐπραγματεύθημεν περὶ ἀμφοτέρων αὐτῶν τῶν ἀρκετὰ σπουδαίων ἀντικειμένων, καὶ μεγάλως ἐκραυγάζαμεν ἐπικαλεσθέντες τὴν προσοχὴν τῆς ἐξουσίας· ἀλλ' ἡ φωνή μας ἀπέβη πάντοτε φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ, διότι πᾶν ἄλλο ἐπασχολεῖ νῦν τὰ πνεύματα τῶν διεπόντων τὴν τύχην μας, παρὰ τὸ ἐμπόριον καὶ τὴν ἐμπορικὴν ναυτιλίαν· καὶ νομίζομεν, ὅτι οὐδὲ ἐκτασθῆναι πᾶν περὶ αὐτῶν, ἐνῷ ἡ κατάστασις τῶν προδίδει κατὰ τὴν ἐκτετακτοτάτην ἀπὸ τοῦ κακῶν εἰς τὸ χεῖρον. Ὁφείλομεν ὅθεν νὰ εὐγνωμονήσωμεν τοῦλάχιστον πρὸς τοὺς φιλανθρώπους καὶ φιλέλληνας πρίσβεις τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Ἀγγλίας, οἵτινες οἰκτιρὼν καὶ ἐλέω κινούμενοι ὑπὲρ ἡμῶν ἐλάσαν πρόνοιαν τινα ὑπὲρ τῆς ἀκτοπλίας μας, ὡς ἀναγιγνώσκωμεν εἰς τὸ παρακατιῶν κατὰρχούμενον ἄρθρον τοῦ ἐν Ἀθῆναις ἐκδιδόμενου Ἀνατολικοῦ Ταχυδρόμου.

Ἐχομεν ὅλην τὴν προθυμίαν κατὰ τοῦτο, θέλουσιν μᾶς ἀπαντήσῃ ἴσως οἱ διέποντες τὴν τύχην μας. Ναι, ἤθελα μὲν λάβει ὅλην τὴν προσήκουσαν πρόνοιαν ὑπὲρ τῆς βελτιώσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ ἐμπορίου καὶ τῆς ναυτιλίας, φησὶ μάλιστα ἀπὸ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ κατορθώσωμεν, ὅτι οἱ προκατοχοὶ μας εἴτε δὲν ἤθελον, εἴτε δὲν ἤθελον νὰ κατορθώσωσιν. Ἀλλὰ μήπως μᾶς ὤφισαν ἡσυχους αἱ ταραχαὶ τῆς Ἀκρνανίας, τῆς Μάκρης, ὅπως σχεδὸν τῆς Πελοποννήσου καὶ τῆς στερεῆς Ἑλλάδος, τὰς ὁποίας ὑπεκίνησε καὶ ὑποκινεῖ ἡ ἐπάραιτος ἀντιπολίτευσις, καὶ εἰς τὰς ὁποίας ἀναγκάζομεθα νὰ ἐπισηρῶμεν ὅλην τὴν προσοχὴν μας; Μᾶς ἔδωσαν μήπως παρὰ αἱ ταραχαὶ οὗτοι νὰ σκεφθῶμεν καὶ περὶ τοῦτου; Διὰ τὸ καλὸν τῆς πατρίδος καὶ διὰ τὴν εὐδαιμονίαν τῆς Ἑλλάδος ἀνεδέχθημεν μὲν τὰς ἡνίκας τῆς Κυβερνήσεως καὶ τὴν διεύθυνσιν τῶν πραγμάτων, μὲ τὴν ἐλπίδα, ὅτι διδόμενος ὁ κόσμος ἀπὸ τὰ δυστυχήματα τὰ ὁποία ἐκείνην ἡ μεταβολὴ τῆς 3 Ἰουλίου, καὶ ἐνυπόμνος νὰ ἔδῃ παρυσιαζομένην τὴν τάξιν καὶ τὴν ἡσυχίαν εἰς τὸν τόπον μας, ἤθελε μᾶς ἐναγκαλισθῇ ἀσμένως, καὶ ἤθελε μᾶς ὑποστηρίξῃ διὰ τὰς πᾶσιν ὁ κίνδυνος ὅστις μετὰ τὴν μεταβολὴν ταύτην ἐπαπειλεῖ νὰ καταστρέψῃ τὸ πᾶν· ἀλλ' ἀνθρώποι ἀναρχικοὶ, χωρὶς ἀρχῆς καὶ πατριωτισμόν, ἐκ τῆς εὐδαιμονίας καὶ τοῦ ὕψους τῆς πατρίδος μας μίλλοντας, τοιοῦτοι ὡς τοὺς ζωγραφίζει κατ' ἐκείνην ὁ ὑπερυψηλὸς περιωδὸς τύπος, μᾶς κατέκριναν ὡς ἀποκλειστικόν, διότι μὴ συμβιβάζομεν τῶν πολιτικῶν ἀρχῶν μας μὲ τὰς ἐξουσίας τῶν ἀπεφασίσμεν νὰ διευθύνωμεν μόνον τὸ πᾶν τοῦ πολιτικοῦ σκότους, μᾶς ἐμέμψθησαν ὡς

καθιερώσαντες εἰς τοὺς διορισμοὺς τῶν ὑπαλλήλων μας τὸ τῆς ὁμορφροσύνης σύστημα, τὸ ὁποῖον ἐπράξαμεν διὰ τὸ καλὸν καὶ τὸ συμφέρον τῆς πατρίδος μας, πρὸς ἀποφυγὴν δηλαδὴ πάσης ἀνεπαιδείας· πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῆς διοικητικῆς μηχανῆς, μᾶς κατηγοροῦν, ὅτι ἀναντίστοιχον τῶν ἀρχῶν τοῦ Συντάγματος ἐπηρεάζαμεν τὰς βουλευτικὰς ἐκλογάς, ἐπὶ σκοπῷ τοῦ νὰ συγκεντρώσωμεν εἰς ἡμᾶς αὐτοὺς τὴν τοῦ ἔθνους κυριαρχίαν, διὰ νὰ κατασταθῶμεν ἀνεύθυνοι εἰς τὰς πράξεις μας, καὶ ἐπεμύνως αὐθαίρετοι δεσπότες καὶ τύραννοι· καὶ εἶναι ἀληθές, ὅτι ἄμα λαβόντες τὰς ἡνίκας τῆς Κυβερνήσεως ὡς ἐμῶν καὶ ἐπροσδιορίσαμεν τοὺς ἐκλεχθασμένους εἰς τὰς ἐπαρχίας Βουλευτάς, μεταχειρισθέντες πρὸς ἐπιτυχίαν ὅλα τὰ δυνατὰ μίση, διὰ νὰ συγκεντρώσωμεν εἰς ἡμᾶς αὐτοὺς τὴν κυριαρχίαν τοῦ ἔθνους, ὅχι διὰ τὸ καλὸν τῆς πατρίδος, ἀλλὰ διὰ νὰ κραταιώσωμεν τὴν Κυβέρνησιν καὶ νὰ τὴν καταστήσωμεν ἰσχυράν καὶ ἀξιοσεβαστον, ἀφοῦ πρέζομεν ἀνέκαθεν ὅτι ἡ κατ' ἡμῶν ἀντιπολίτευσις ἤθελον εἶσθαι ἰσχυρά, καὶ ὅτι ἤθελε κατασταθῇ ἀκαταμάχητος, ἂν τὸ Σύνταγμα ἤθελον ἐφαρμοσθῇ κατὰ γράμμα καὶ ἐκτελεσθῇ· μᾶς συκοφαντοῦν ὡς προδότες τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς αὐτονομίας τῆς πατρίδος μας, ὡς δόσαντες δηλαδὴ καὶ δίδοντας ἀφορμὰς ἐπικριτικῶν ῥήξεων καὶ ἐμφυλίων πολέμων, διὰ νὰ παρουσιασθῇ ἐντεῦθεν καταλλήλος εἰς τὸν ξένον εὐκαίρια τοῦ νὰ τρέξῃ εἰς ἐπικουρίαν μας, καὶ οὕτω νὰ καταστρέψῃ τὴν αὐτονομίαν τῆς πατρίδος μας ὁ ξένος οὗτος, ὅστις οὐκ ἐπέτρεχε νὰ λάβῃ κατὰ τὴν δι' ὁποιαδήποτε λόγον, πύλας ἀδελφῶν καὶ πατριῶν, οὐδὲ θέλουσιν κατεχέσθαι νὰ τὴν ἀφαιρέσωσιν. Ἀφοῦ δὲ διὰ τοιαῦτα καὶ τοιαῦτα μᾶς κατακρίνη, μᾶς μέμψεται καὶ μᾶς συκοφαντῇ ἡ ἐπάραιτος ἀντιπολίτευσις, καὶ μᾶς ἀναγκάζῃ νὰ ἐπιστήσωμεν ὅλην τὴν προσοχὴν μας εἰς τὸ νὰ ἀποδείξωμεν εἰς τὸν ἑσῶ καὶ ἐξῶ κόσμον τὴν ἀθωότητά, τὸν πατριωτισμὸν καὶ τὴν κυβερνητικὴν ἱκανότητά μας, διὰ τὸ καλὸν πάντοτε τῆς πατρίδος μας, καὶ ἀφοῦ ἐπασχολώμεθα εἰς τὸ νὰ προλαβάνωμεν προμελετωμένως σκέψεις καὶ ὀχλήγους, ἐκ τῶν ὁποίων πρὸς τὴν ἐκπαιδευμένην μᾶς μένει πλέον καιρὸς διὰ νὰ σκεφθῶμεν καὶ περὶ ἐμπορίου καὶ ναυτιλίας; Ἀς λάβωσιν μικρὰν τινα ὑπόμνησιν οἱ ἐμποροὶ καὶ οἱ ναῦται μας μέχρις ὅτου συνελθῶσιν αἱ βουλὴ καὶ ἐπὶ τῶν ὁποίων θέλομεν εἶναι ἀναμφισβήτητος τὴν πλειονοψίαν, καὶ ἂν μετὰ τὴν ἐναρξιν αὐτῶν δυνήθωμεν νὰ ἐπιστηριζώμεν εἰς τὰς θέσεις μας καὶ νὰ κατατροπώσωμεν τὴν ἀντιπολίτευσιν, ἂν προσέτι μέχρις αὐτῆς τῆς ἐποχῆς δὲν συμβῇ σημαντικὴ τις ῥῆξις ἡ ἐμφύλιος πόλεμος κατατρέψῃ καὶ ἐμπόριον καὶ ναυτιλίαν, ἂν ᾖ καὶ βέβαιος ὁλος ὁ κόσμος ὅτι θέλομεν λάβει τὴν προσήκουσαν πρόνοιαν καὶ περὶ αὐτῶν, καὶ περὶ παντὸς ἄλλου ἀντικειμένου ἀφρόντες τὴν εὐδαιμονίαν τῆς πατρίδος μας.

Ἐπιστήσαντες τὴν πρόσοχὴν μας εἰς ὅλα τὰ δικαιολογήματα ταῦτα τὰ ἐλάβομεν εἰς ὅριμον καὶ σπουδαῖον σκεψίν, ἀλλ' ἂς μᾶς ἐπιτραπῇ νὰ εἰπώμεν ὅτι τὰ θεωροῦμεν ἀνίσχυρα πρὸς ὑπερσπασίαν, διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους.

Ἡ Ἑλλάς μέλει ἐξελεύσασθαι ἀπὸ τοῦ σταδίου τοῦ αἵματος καὶ καταστρεπτικοῦ πολέμου τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1821. κατ' ἣν ἐχύθησαν ποταμοὶ αἱμάτων, ἡ χμαλὴ τίσθησαν ὅληκληροι κοινωνίαι, ἀπετεφρώθησαν πόλεις καὶ κατεστράφησαν καταστάσεις, ἡ ἀγαθὴ νὰ ἐμῇ εἰς νέων ἀγῶνων καὶ κινδύνων σταδίων τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1843, καὶ νὰ διακινδυνεύσῃ ἐκ νέου τὰ πάντα, διὰ τὸ νὰ πολιοῦσῃ τὸ συνταγματικὸν πολιτικόν, ὑπὲρ τοῦ ὁποίου τοσοῦτον ἐμὸς ἦτο, καὶ οὕτω νὰ ἐκασφαλίσῃ τὰς ἐλευθερίας καὶ τὸ λαμπρὸν μέλλον τῆς. Ἐν καιρῷ τῶν ἀγῶ-

νων αὐτῶν ἀπεκτῆθησαν πάμπολλα δικαιώματα, τὴν βαρύνει τῶν ὁποίων καλῶς συναισθάνεται ὁ Ἕλληνας καὶ δὲν συγχωρεῖ νὰ καταπατηθῶσιν ὑπὸ τοῦ τυχοῦτος. Ἀναδεχθέντες ὅθεν μεμονωμένοι τὰς ἡνίκας τῆς Κυβερνήσεως οἱ διέποντες ἤδη τὴν τύχην μας, καὶ ἀποκλείσαντες οὕτω πολλοὺς, ἐξ ὧν εἶναι διὰ τῶν θυσιῶν, τῶν ἀγῶνων, τῆς συνείσεως καὶ τοῦ πατριωτισμοῦ τῶν ἀπέκτησαν δικαιώματα ἐνώπιον τοῦ ἔθνους καὶ ἐπὶ τῶν Ἑλλήνων λαῶν, ἐτόλμησαν μίγα καὶ ἀτυγχώρητον πολιτικὸν τόλμημα, εἰς ἐποχὴν μάλιστα κατ' ἣν δὲν εἶχον κατευνασθῇ εἰς τὴν ἐξηγριωμένην ἀπὸ τὴν μεταβολὴν τῆς 3 Ἰουλίου πνεύματα. Ἄν ἦσαν ὅθεν βελτίαι πολιτικοί, καὶ ἂν ἐγνώριζον, ὡς καυχῶνται καὶ ὡς ὁλος ὁ κόσμος ἐνόμιζεν ὅτι γνωρίζουν, τὰς ἀνάγκας τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, τὸν χαρακτῆρα καὶ τὰς ἀδυναμίας του, ἐπρεπε νὰ πρέλῃσιν, ὅτι ἡ διανομὴ τοῦ λαοῦ καὶ τὸ ἀποκλειστικὸν σύστημα τὸ ὁποῖον ἐσκόπευον νὰ παρεστῆξωσιν, ἤθελον ἐπιφέρει μεγάλας δυσαρκεσίας, καὶ ἤθελε θείαι τὸ ἔθνος εἰς νέας δοκιμασίας. Αἱ πολιτικαὶ ἀρχαὶ ὅλων ἐν γένει τῶν Ἑλλήνων, ἀνεγνώριστῃ ἤδη ἀποχωρήσας, ὅτι τείνουσιν εἰς τὴν καὶ τὸν αὐτὸν σκοπὸν, εἰς τὴν εὐδαιμονίαν δηλ. καὶ τὴν δόξαν τῆς Ἑλλάδος· τριτὴν ἀπαιτεῖται δὲ τοῦτου εἶναι ἡ ὁμόνοια, ἡ ἑνωσις καὶ ἡ ἀδελφικὴ ἀγάπη ἧτις ἐχαρακτήρισεν ὅλους μικροὺς τε καὶ μεγάλους, νέους καὶ γέροντας μετὰ τὴν μεταβολὴν τῆς 3 Ἰουλίου. Πολιτικαὶ ὅθεν ἀρχαὶ δὲν διαίρουσιν τοὺς Ἕλληνας ὁσάκις ἡ πατρίς τρεῖς κίνδυνους, ἀλλ' αἰχίζονται τοὺς διαίρους, καὶ μάλιστα ὁσάκις ὑπερβαίνουσιν αὐταὶ πάντα ὅρον μετριοφροσύνης.

Τὸ παραδεχθῆναι εἰς τὸς διορισμοὺς τῶν ὑπαλλήλων σύστημα τῆς ὁμορφροσύνης ἐν ᾧ δὲν συμβιβάζεται ποσῶς μὲ τὴν κατὰ τὴν φύσιν τοῦ ἔθνους, διότι δὲν ἔχομεν ἱκανοὺς ἀνδρας διὰ νὰ δύναται πᾶς πρωθυπουργὸς νὰ εἶχῃ ἴδιον προσωπικὸν ὁσάκις καλῆται εἰς τὴν διεύθυνσιν τῆς πολιτικῆς μας, δὲν ἔχει οὐδὲ ἰδίους πόρους τοῦ ζῆν τὸ δικαίωμα στρατοπέδου τοῦ πίπτοντος ὑπουργείου διὰ τὸ ἀντεῖναι εἰς τὰς ἀνάγκας τοῦ ἡ περὶ τῶν τοιαύτου ὑπουργικοῦ στρατοπέδου ἦτον ἀναντιρρόητον ὅτι ἤθελον ἐπιφέρει βιζύως ἀλονισμοὺς. Ὁ καλὸς ὑφρόνιμος οἰκογενειάρχης προνοεῖ πρὸ πάντων νὰ ἐπαναφέρῃ ἐντὸς τῆς οἰκίας καὶ τῆς οἰκογενείας τοῦ τὴν τάξιν καὶ τὴν ἡσυχίαν ὁσάκις εὐρίσκειται εἰς διχονομίας καὶ διενέξεις μετὰ τῆς συζύγου καὶ τῶν τέκνων του, καὶ ἐπομένως σκέπτεται περὶ τῆς τακτοποίησεως τῆς οἰκίας τοῦ ὑπηρεσίας. Πρωτίστῃ φρονεῖ τῶν διεπόντων τὴν τύχην τῶν ἔθνων δεῖται νὰ ᾖ καὶ ἐξ ἀναλογίας ἡ περὶ παγίωσης τῆς ἡσυχίας καὶ τῆς τάξεως φρονεῖ, καὶ δευτερεύουσα ἡ περὶ τακτοποίησεως τῆς ὑπαλλήλας· καθότι τί δύναται νὰ ὠρελίσσῃ ἡ τελευταία ὅταν τὸ ἔθνος κατασπαράχθῃ ἕνεκα τῶν ῥήξεων καὶ τῶν ἐμφυλίων πολέμων; Ὡς σφάλμα ὅθεν πολιτικὸν θεωρεῖται, καὶ τὸ ἀνοικίως παραδεχθῆναι σύστημα τῆς ὁμορφροσύνης εἰς τοὺς διορισμοὺς τῶν ὑπαλλήλων, ὡς ἐκ τοῦ ὁποίου ἐκτελεσθῇ οὐ μικρὸν ἢ ἀντιπολίτευσις εὐρύουσι νέους συντρόφους τοὺς περπατοῦντες διὰ τὴν πτώσιν τῶν, τοὺς συγγενεῖς αὐτῶν καὶ τοὺς φίλους τῶν.

Μεταβαίνοντες ἤδη εἰς ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐπέμβασιν τῆς ἐξουσίας εἰς τὰς βουλευτικὰς ἐκλογάς, ἐπέμβααν τοσοῦτον προφανῶς, θεωροῦμεν καὶ τρίτον τῶν διεπόντων τὴν τύχην μας πολιτικὸν σφάλμα, τὸ ὁποῖον παρὰ πᾶν ἄλλο ἐνίσχυσε τὴν ἀντιπολίτευσιν καὶ τὴν κατὰ τὴν τακτοποίησιν τῆς κατὰ τὸν ὅσον καὶ ἄλλοτε ἐλάβομεν ἀφορμὴν νὰ εἰπώμεν, ἡ ἐπέμβασις αὕτη ἐνέπνευσε δικαίαν εἰς τοὺς Ἕλληνας ὑπονοίας, ὅτι σκοπεῖται ὅθεν ἡ ἐξουσία νὰ μεταβῇ τὸ σύνταγμα, διὰ τὸ ὁποῖον τοσοῦτον ἐμὸς ἦτο καὶ ἐθυσία, ἐπομένως ἦτο καὶ μὲ τὴν φύσιν, τῶν πραγμάτων

Εὐχαρίστως πληροφοροῦμεθα ὅτι οἱ φιλόνηργοι καὶ φιλέλληνες πρέσβεις τῆς Ἀγγλίας καὶ τῆς Γαλλίας θεωροῦντες ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ ἐμπορικὴ ναυτιλία ἐκατήνευσεν εἰς ἐντελὴ μαρμαρόν, καὶ θέλοντες ν' ἀνακουρίσωσι καὶ ὁσον ἀπ' αὐτοῦ ἐξαρτᾶται πλῆθος οἰκογενειῶν αἱ ὁποῖαι ἔξω διὰ τῆς ἀκτοπλοΐας καὶ τῆς μεταφορᾶς ἐμπορευμάτων ἀπὸ τοῦς λιμένας τῆς Τουρκίας εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ τ' ἀνὰ πάλιν, ἀλλ' ἐκατήνευσαν ἄποροι ἤδη ἕνεκα τῶν παραλόγων τελωνιακῶν καὶ ὀγκυναιμικῶν μέτρων τὰ ὁποῖα εἶχε βάλλει εἰς ἐνέργειαν ἡ πεσοῦσα Κυβέρνησις, δι-εϋθυτον πρὸς τοὺς Κ. Κ. Κάνιγγα καὶ Βουρκενίου ἐπιστο-λὰς τῶν προκλητικὰς ἵνα μισολαβήσωσι παρὰ τῇ Ὀθωμανικῇ Πόρτι καὶ λάβωσι μέτρα πρὸς ἐνκόλιαν τῶν ἐμ-πορικῶν μετακομίσων μεταξὺ αὐτῶν τῶν δύο τόπων. Γνωρίζομεν ὡσαύτως ὅτι οἱ Κ. Κ. Πυκατῶρης καὶ Λυὸνς ἔχον τὸν κύρ. Μαυροκαρδάτην ὑπουργόν συνετὸν καὶ ἐκ-καὶ νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ἡ Ἑλλὰς ὑφείλει νὰ βῇ πρὸς τοὺς φεαγμῶς οἱ ὁποῖοι τὴν διαχωρίζουν ἀπὸ τῆς Τουρκίας, χωρὶς ἐκ τούτου νὰ διακινδυνεύσῃ ἡ δημόσιος ὑγεία. Οἱ Ἕλληνες διὰ τῆς λιτότητος, τῆς ἐκπύτητος καὶ τῆς οἰκο-νομίας τῶν θέλουν κατασταθῇ ὁσονοῦπω οἱ ἀκτοπλοῖες τῆς Μεσογείου.

Ἐκ τοῦ Ἀνατολικοῦ Ταχυδρομίου.

ΔΙΑΦΟΡΑ,

Τὸ βιβλίον ταῦτα, τὸ ὁποῖον ὁ φιλόκαλος καὶ τῆς Ἐ
λληνικῆς ἐκκλησίας ἐνθερμὸς ζηλωτὴς Κύριος Ν. Παππαδάς
καὶ Διονυσίου. διὰ τὴν ἐκ καταστάσεως ὑπερλιμώτερον ἐπλο

Με τὸ προηγούμενον φύλλον μας ἡ ἀπὸ τὴν 1η
Ἰανουαρίου τοῦ ἐνιστώτους ἔτους ἀρχίσασα ἐξαμήνης ἐκδο-
τῆς ἐφημερίδος μας ἐπαυσι, ἡ ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ ἐνιστώ-
του ἀρχεται νέα. Πιστεύομεν ὅτι οἱ φιλόκαλοι συ-
δρομηται μας θέλουν μᾶς τιμῆσαι ἐκ νέου διὰ τῆς συνδρο-
μῆς των· καὶ ὅσοι λάβουν καὶ δὴν μᾶς ἐπιστρέφουν τὸ παρ-
φύλλον θέλουν θεωρεῖσθαι συνδρομηταὶ καὶ διὰ τὴν ἐνιστώ-
σαν ἐξαμηνίαν.

Ἡμεῖς δὲ τί τοὺς ἀπεκρινόμεθα; ὅχι λόγια, ἀλλὰ ἔργα· ὅχι γράμματα, ἀλλὰ πράγματα· τοὺς ἀπεκρινόμεθα κατὰ τὴν Αἰολοδωρικὴν γλῶσσαν μας, αὐτὴν ἐκείνην οὖσαν κατὰ τὸν σχηματισμὸν καὶ τὴν σημασίαν τῶν πρωτοτύπων λέξεων καὶ κατὰ τὸν τονικὸν ῥυθμὸν, ὁποῖαν αὐτὴν ἐφθέγγετο ἐκεῖνος ὁ Γενάρχης λαός, εἴτε Γραῖοι, εἴτε Γραικοί, εἴτε κατὰ τινὰς Πέλασγοί, ὑπὸ τὸν Ἰαπετὸν, Προμηθεῖα, Δευκαλίωνα, Ἑλληνα, Αἰόλον, Δῶρον, Ἰῶνα, Ἀχαιοὺς τοὺς ἀπεκρινόμεθα μὲ τὴν Ἑκκλησιαστικὴν Μουσικὴν μας, αὐτὴν ἐκείνην οὖσαν κατὰ τὰς συμφωνίας καὶ ἁρμονίας, ὁποῖαν αὐτὴν ἐκανόνισαν καὶ ἐμόλπαζον εἰς περὶ Ὀρφεία, Μουσαῖον, Αἶνον, Ἀλκμῶνα· τοὺς ἀπεκρινόμεθα μὲ τοὺς κυκλικούς χορούς μας, τοὺς αὐτοὺς ὄντας, ὁποῖους ἐχόρευον ἀπὸ τὸν καιρὸν τῶν Ἀργοναυτῶν· τοὺς ἀπεκρινόμεθα μὲ τὰς μορφὰς καὶ τοὺς σωματικούς χαρακτῆράς μας αἰσθητικὰς, ἐλίκωπες, καρηκομόντες Ἀχαιοί. ὡς τοὺς ἀπεκρινόμεθα μὲ τὰ νέα μας Ἀθήναια, Διονύσια, Κληδόνας, πανηγύρεις, παιδιάς, ἐνδυμασίαις, μὲ τόσα ἄλλα μας θέματα! τοὺς ἀπεκρινόμεθα μὲ τὴν ἀκαταδάμαστον φιλελευθερίαν καὶ φιλανθρωπικήν σίαν μας: μὲ τὰς δύο περιωνύμους ἡμῖν Ἀστυρίας Πελοποννήσου καὶ Κρήτης: μὲ τοὺς περιδοήτους μας κλέφτας, φόβητρα, λευγαλέα καὶ κατασταλτικὰ τῆς κτηνωδίας καὶ θηριωδίας τῶν Τουρκομάνων: μὲ τὰς ἀπανταχοῦ προσεστίας, τὰς Πατριαρχείας, τὰς Ἀρχιερατείας, τὰς Δραγομανείας, τὰς Αὐθεντείας, δι' ἃς το Ἑλληνικὸν ἔθνος ἤρχετο ἀρχόμενον, καὶ ἐδέσποζε δεσποζόμενον· παρατελευταίον τοὺς ἀπεκρίθημεν μὲ τίς τας ἐπαναστάσεις ἐντὸς ἐνὸς αἰῶνος τοῦ παρελθόντος, ὡς τίς τας ἐκκρήσεις τῆς Αἰτίας, ἐπιπλεζύσης τὸν ἀθάνατον ἐκατοντακάρανον θοῦρον Τυφῶνα αἰσμερνάσαι γαμφηλαῖσι φόνον συρίζοντα: τελευταίον τοὺς ἀπεκρίθημεν πολὺ βροντερώτερον τοῦ παρ' Ὀμήρῳ χαλκίου Ἀριος:

«... ὅδ' ἔδραχε χάλκεος Ἄρης,
Ὅσον τ' ἰννάχιλοι ἐπίαχον ἢ δεκάχιλοι.
ἀνέρες ἐν πολέμῳ, ἐρίδα ξυνάγοντες Ἄρης·
τοὺς τ' ἄρ' ὑπὸ τρέμος εἶλεν Ἀχαιοὺς τε Τρῳάς τε
δρῖσαντας.»

τοὺς ἀπεκρίθημεν ἀπόκρισιν ἀντηχῆσασαν ἀπὸ περάτων ἕως περάτων τῆς οἰκουμένης: τὴν ὁποῖαν ταύτην; τὴν Ἡρωουργίαν τῶν 24, τὴν μεγαλουργίαν τῶν 32, τὴν ἑξαισιουργίαν τῶν 43, τρεῖς ταύτας πολιτικὰς περιπέτειας τριῶν ἀρχαίων πρωτοτύπων ἀντίτυπα, μεγάλων μεγάλων μεγαλωστί, τρεῖς ταύτας τηλεκρότους καὶ τηλεκλείτους ἐποχάς, καθ' ἃς ἡ ἀρχαία Ἑλλάς ἐφάνη ὅλη ὡς ἐξ ὑψοῦ ἐγειρομένη· αἱ τὴν ἀρχαίαν ἀναμετρήσασθαι μὲ δεῖ:

Εἶεν τί λέγουσι τώρα οἱ εἰρημῖνοι Σλαβαδανίζοντες φιλολόγοι; πότερον, εἶναι ἢ δὲν εἶναι οἱ νῦν Ἕλληνες ἀπὸ γυνήσιον τῶν ἀρχαίων Ἀκαρνάνων, Αἰτωλῶν, Θεσσαλῶν, Φωκίων, Βοιωτῶν, Ἀθηναίων, Σπαρτιατῶν, Ἀργείων, Ἀρκάδων, Ἀχαιῶν, Μεσσηνίων, Ἰονίων, Ἰώνων; Ὅταν ἀναγινώσκωσι τὰς Ἑλληνικὰς ἐφημερίδας, τὰ περιοδικὰ φυλλάδια, τὰ νεοφανῆ βιβλία: ὅταν τοὺς διοργάνισμους τῶν παιδαγωγείων, Σχολείων, Γυμνασίων, Πανεπιστημίου: ὅταν βλέπωσι τοὺς ἀλλεπαλλήλως φοιτῶντας Ἕλληνας εἰς τὰ παρ' αὐτοῖς Πανεπιστήμια, καὶ διαφερόντως εὐδοκίμουνας καὶ διαπρέποντας: ὅταν, ὅταν, ὅταν, τί λέγουσι; πότερον, ὁμοιάζουν ἢ δὲν ὁμοιάζουν οἱ νῦν εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἑλλάδα μὲ τοὺς φοιτητάς τῆς Ἰταλικῆς Σχολῆς, τῆς Ἰωνικῆς, τῆς Ἀκαδημίας, τοῦ Λυκείου, τῆς Στοᾶς; Ἀλλ' ὅς ἀφήσωμεν τούτους καταισχυνόμενους, ἐγκαλυπτομένους, μετανοημένους, ὑπόδρα παρὰ πάντων βλεπομένους, ἀντικείμενον χλεῦθε παρὰ πᾶσι γινόμενους ἡμεῖς δὲ ὡς ἐνδιατρίψωμεν πρὸς ὀλίγον εἰς τὸ τελευταῖον ἀντικείμενον τούτου, λέγω τὸ περὶ φιλομαθείας τῶν νῦν Ἑλλήνων, αὐτὸ τοῦτο ποιούμενοι θέμα τοῦ παρόντος λόγου· λαβόντες μὲν τὴν ἀκόλουθον ἀφορμὴν, προδιαθεθέντες δὲ καὶ ἄλλως νὰ πραγματευθῶμεν αὐτὴν διατεθειμένοι δὲ καὶ ἄλλως νὰ ἀναγγέλωμεν εἰς ἡμᾶς: ποῖα πραγματεία ἀνήκουσαν ἐξ ἐπαγγέλματος εἰς ἡμᾶς: ποῖα εὐεργεσία ἡμᾶς, οἷνους ἐμπιστευόμενοι νὰ διευθύνωμεν τὸ πνεῦμα καὶ τὴν καρδίαν τοῦ ἔθνους, εἴμεθα ὑπόλογοι καὶ ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἐνώπιον ἀνθρώπων, ἐάν καλῶς ἢ κα-

κῶς· ἐὰν δὲ καλῶς ἢ κακῶς ἐξήρηται ὅλον ἀπὸ τοῦ προκειμένου τὴν λύσιν· ποῖα δὲ ἡ βοήθειά μοι ἀφορμὴ, τοῦτο πρῶτον ἐρχομαι νὰ διηγηθῶ.

Ἐννοῖ τῶν ἡμετέρων ὁμογενῶν, ἕως καὶ αὐτῶν τῶν παιδευμένων, βλέποντες τὴν ἀπληστον καὶ ἀπεριόριστον πᾶσιν τῶν ἑλλήνων τάξιν φιλομαθείαν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς εἰς κατὰχρησιν καταντῶσαν· παρατηροῦντες οὖν, ὅσοι βιομηχάνων παῖδες περᾶσιν ἀπὸ Γυμνασίου ἢ καὶ μόνον Σχολείου, ὑπερορῶντες ἤδη καὶ τὸ πατρικὸν καὶ τὸ δέλεμα καὶ τὸ σχῆμα καὶ τὸ φρόνημα αἰσטרων αἰθέρος πρὸς ἀντολὰς ὡς ἤθελεν εἶπει ὁ Εὐριπίδης· οἱ μὲν δυνάμενοι νὰ μεταβῶσιν εἰς Πανεπιστήμιον τὸ ἐντὸς ἢ ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος, πρὸς τρία μόνον σταθμὰ ὡς ἐκ συνθήματος ἀπαξάπνυτες παρασκευαζόμενοι καὶ εἰς αὐτὰ μόνον συσσωρευόμενοι, σχηματίζονται ἀπὸ τῶρα ὅχλος πολλός, αἱ τετρήχει δ' ἀγορῇ, ὑπὸ δὲ στοναχίζεται γαῖα· ἡ συναχέζονται

«... ἡμεῖς μὲν ἀδυνάων ἔθνη πολλά,
αἱ τε κατὰ σταθμὸν ποιμήνιον ἡλάσκουσιν
ὥρην ἐν εἰρήνῃ, ὅτε τε γλάγος ἄγγεα δέου.»

ἐκ δὲ τῶν μὴ δυναμένων, οἱ μὲν εἰς ἐμπορικὴν ἢ πολιτικὴν γράφειον καταδύομενοι, οἱ δὲ ἐν παραδύσει καὶ γωνίᾳ περιφορᾶν τὸν διδάσκαλον ματτοχόμενοι, οἱ δὲ ἄνεργοι ἐλινύοντες, ζῶσιν αὐτοχρημα Ταντάλου βίον· διὰ τὰς λίαν ἀσυμμέτρους πρὸς τὴν αὐτῶν τύχην ἐπιθυμίας καὶ οἰήσεις καὶ φαντασίας· στύγναζοντες, μεμφόμενοι, μετανοῶντες σφόδρα καὶ αὐτοὶ διότι ἐπρόκοψαν, καὶ οἱ περὶ αὐτοὺς διότι τοὺς ἐπρόκοψαν· οἱ δὲ πρᾶγμα οὕτως ἐξακολουθῇ, δὲν θὰ παρέλθῃ πολλὸς καιρὸς, ὅπου ἡ μὲν χώρα καὶ τὰ τεχνουργεῖα καὶ τὰ ἐργαστήρια θέλουν ἐρημώσῃ ἀπὸ ἀνθρώπων ἐργατικῶν· τὰ δὲ ἀρχεῖα καὶ αἱ ἀγοραὶ καὶ αἱ λίσχαι θέλουν παραγερῆσαι ἀπὸ σπουδᾶς, κοίτης, σοφιστῆς, ταραξίας, νωτεριστῆς λυμῶνας, ὑποσύροντας τὸ ἔθνος εἰς παρομοίαν, μὲ τὴν ὁποῖαν ὁ Ἀχιλλεὺς ἐκφράζει κατὰστασιν:

«... ἡ δὲ ὁμοῦ πόλεμος τε θαμὰ καὶ λοιμός· Ἀχαιοὺς ταῦτα καὶ ἰα τοιαῦτα παρατηροῦντες, ἀναγκάζονται νὰ γνωμοδοτήσιν, οἱ δὲν συμφέρει νὰ ἐκπαιδύωνται ὅλη τῶν Ἑλλήνων αἱ τάξεις, οἱ δὲν συμφέρει νὰ ἦναι παντοῦ δημδαίκα ἐκπαιδευτήρια, ἀλλὰ καὶ τὰ ἤδη ὑπάρχοντα εἶναι πλείονα τῶν ἱκανῶν, ὥστε κινδυνεύει ὅλον τὸ ἔθνος νὰ καταντῇ παρωδία παροιμίας γελοῖα γελοῖας αἱ τρεῖς παῖδον, καὶ οὐδὲν χρεῖν.»

Ταῦτα μὲν οὗτοι, ὅχι ἀπὸ κακόνειαν ἢ κακοδουλίαν ἢ ἀπισθοδουλίαν κατ' ἐμὲ κριτὴν, ἢ τουλάχιστον, ὅχι ὅλοι ἡμεῖς δὲ τὰς μὲν παρατηρήσεις τούτων καὶ αὐτοὶ αὐτὰς παρατηροῦμεν οὕτως ἐχούσας· τοῦ δὲ νὰ ἐκλαμβάνωμεν αὐτὰς ὡς αἰτίας, ἐξ ὧν νὰ καταδυναμῶμεν εἰς συμπέρασμα τὸ αὐτὸ, πολὺ ἀπέχομεν· ἀλλὰ προβαλλόμενοι τὸ πρᾶγμα ὡς ζήτημα συζητήσιμον, θέλομεν προσπαθῆσαι νὰ εὕρωμεν τὴν φυσικὴν αὐτοῦ λύσιν καὶ, ἵνα μὴ καὶ ἡμεῖς ἀκούσωμεν τὸ «ἡμῶντες, οὐδ' ἔτιχες» ὡς τοσοῦτοι ἄλλοι ἐπιχειρήσαντες πᾶσα τοῦ τοῦ σοφῆς Εὐρώπης, θέλομεν προσεῖν νὰ ἐξαντλήσωμεν ὅλα τὰ ἐπιχειρήματα ἀπὸ κοινῶν τόπων ἕνα καὶ μόνον, αὐτὴν τοῦ ἀνθρώπου τὴν φύσιν: μέθοδος, καθ' ἣν μόνον δύναται νὰ γίνῃ ὅλως λυτὸν τὸ μέχρι τοῦδε πᾶν μὲν εὐστόχως, πᾶν δὲ ἀστόχως λυόμενον (τοῦτο ζήτημα) ἐπιχειρητέον λοιπὸν οὐδὲ,

«... Ἀρχὰ μεγάλας ἀρετῆς, ὦνασ' ἀλά-
Θεῖα! μὴ πταίσῃς ἐμάν
Σύνθεσις τραχεῖ ποτὶ ψεύδει!»

Πρῶτον φυσικὸν ἰδίωμα τοῦ ἀνθρώπου: πᾶν ἐπὶ γῆς ζῶον γεννᾶται αὐτομαθὲς, αὐτότεχον, αὐτότης, αὐτοτελές εἰς τὸ εἶδος του· ὁ δὲ ἀνθρώπος ἀπ' ἐναντίας ὅλων τῶν ἐπὶ γῆς ἐμφύχων, μόνος ὁ ἀνθρώπος γεννᾶται παντάπασιν ἀτελής καὶ ἀμόρφωτος, καὶ οὕτως εἶπεν, μόνος ὁ σκελετὸς ἐαυτοῦ· χωρὶς καμμίαν ἐπιστήμην, καμμίαν τέχνην, καμμίαν γνῶσιν, καμμίαν ἰδέαν, ἀλλὰ μόνον μὲ δυνάμεις ἐμφύτους· αἵτινες ἀπὸ καιρῶν εἰς καιροὺς καὶ ἀπὸ αἰῶνος εἰς αἰῶνα ἀναπτυσσόμεναι, βαθμηδὸν καὶ

κατ' ὀλίγον πλάττονται καὶ μορφώνονται τὸν πρῶτον τοῦ σκελετοῦ, βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον προάγουσαι αὐτὸν εἰς τὴν οἰκείαν φύσιν καὶ τελειότητα· ὅστε ὁ σημερινὸς Εὐρωπαῖος τοσοῦτον ἀπέχει τῆς φύσεως καὶ τελειότητος τοῦ ἀνθρώπου, τοσοῦτον ἀπέχει ἀλήθιαν τοῦ νῦν ἡναι ἀνθρώπου κατὰ φύσιν τελείος, ὅσον ἀπέχει τοῦ νῦν ἡναι πᾶντορ ἄλλος, πᾶντορ γινώσκων, παντεπιστήμων· πορίζεται ἄρα ἐντεῦθεν, Α'. ὅτι ὁ χυδαῖος καὶ ἀμαθὴς ἀνθρώπος εἶναι μὴ ἀνθρώπος, ἢ εἶναι μόνος τοῦ ἀνθρώπου· ὁ σκελετὸς, ἀπέχων τῆς φύσεως καὶ τελειότητος τοῦ ἀνθρώπου ἀπείρον ἀπόστασιν· πορίζεται Β'. ὅτι, καθόσον τις ἀναπτύσσει τὰς λογικὰς τοῦ δυνάμεις, καθόσον ἐκπαιδεύεται, καθόσον μαθηθῇ, κατὰ τοσοῦτον γίνεται, πλάττεται, μορφώνεται ἀνθρώπος κατ' ὀλίγον καὶ βαθμηδὸν. Χωρὶς ἐπὶ τὰ πρόσω:

(Ἔπεται Συνέχεια.)

Ἀριθ. 202. ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ὁ Πρόεδρος τῶν ἐν Σύρῳ Πρωτοδικῶν.

Ἐχων ὑπ' ὄψιν τὸ ἀρθρον 2ου τοῦ ἀπὸ 27 Ἰουνίου 1844. Β. Διατάγματος, δι' οὗ διατάσσεται ἡ ἐκτέλεσις τοῦ ἀρθρου 3ου τοῦ ἀπὸ 14. Μαΐου ε.ε. ἐτέρου Β. Διατάγματος περὶ τοῦ μετασχηματισμοῦ τοῦ εἰδικοῦ Ἐμποροδικείου εἰς τμήματα τῶν ἐν ταῖς αὐταῖς πόλεσι Πρωτοδικῶν ἀπὸ τὴν α'. Ἰουλίου ε.ε.

Εἰδοποιῶ ὅτι ἡ δευτέρα τῆς ἐδ' ὁμάδος προεδριάζεται ἐπὶ τοῦ παρόντος δικασίμου ἡμέρα διὰ τὰς Ἐμπορικὰς ὑποθέσεις, αἱ δὲ συνεδριάσεις θέλουν ἐρχεσθαι τὴν δεκάτην ὥραν πρὸ μεσημβρίας.

Ὁ Πρόεδρος τῶν Δικαστῶν Δημ. Νούλλας θέλει προεδρεύει ἐπὶ τοῦ παρόντος τὸ ἐμπορικὸν τμήμα.

Ἐν Σύρῳ τὴν 3. Ἰουλίου 1844.

ἀπόντος τοῦ Προέδρου.

Ὁ Προεδρεύων Δικαστῆς,

(Τ. Σ.) Δ. Νούλλας.

Ἐν Ἑλλάδι Γραμματεῖς

Ὁ ὑπογραμματεὺς

Α.Α. Καντακίτης.

Διὰ τὸ ἀκριβὲς τῆς ἀντιγραφῆς

Ἐν Σύρῳ αὐθημερὸν

Ὁ ὑπογραμματεὺς

Α.Α. Καντακίτης.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Ἀπὸ τοῦς Μαρίαν χήραν Β. Καρδαμίτση καὶ Γ. Πόμπερ, ἡγόρασα μίαν παράγγελαν εἰς θέσιν Γουδαν, τῆς περιφερείας τοῦ Δήμου Τήνου. πλησιασται Σταμάτης Καγκάδης, καὶ χήρα Δενδρινῶ καὶ τὸ λαγκαδί, διὰ δραχμὰς 25. εἰδοποιῶ ὅθεν τοὺς πλησιαστάς καὶ λοιπούς, ἔχοντας ὁποιοδήποτε ἐπ' αὐτῆς δικαίωμα, νὰ τὴν προτείνωσιν ἐντὸς τῆς νομίμου προθεσμίας, ἄλλως ἐννοῶ τὰ δικαίωματα τῶν παραγγεγραμμένων.

Τῆνος 26. Ἰουνίου 1844.

Νικόλαος Σκορδαλίδης.

Διὰ Συμβολαιογραφικοῦ Πωλητηρίου συνταχθέντας ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογραφικοῦ Εἰρηνοδίκου Μυκῶνος ὑπ' ἀριθμὸν 1677 ἡγόρασα τὸν κατὰ τὴν θέσιν Δραφάκην ἀγρὸν τῆς κυρίας Μαρίας συζύγου Γερασίμου Κολέρη διὰ δραχμὰς 20/0 συνορεύοντα μὲ ἀγρὸν τοῦ Κ. Βασιλείου Βρέτα. Προσχωρῶν ὅθεν τὴν παρούσαν πώλησιν διὰ τῆς ἐφημερίδας δ' Ἐρμῶν, προσκαλῶ τοὺς ἔχοντας δικαίωματα προτείνωσιν, ἢ ἄλλως τινὸς ἀπαιτήσεως νὰ ἐμφανισθῶσιν ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσίευσής τῆς, ἄλλως παρελθούσης τῆς προθεσμίας χάθουν κάθε δικαίωμα ἐπ' αὐτοῦ.

Ἐν Μυκῶνι τὴν 26 Μαΐου 1844.

Πέτρος Α. Γκούζης.

Ὁ Συντάκτης Θεμιστοκλῆς Μ. Προδρόμου

(Διευθυνόμενης ἤδη ὑπὸ Θ. Προδρόμου)